

Zörgető

Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3.20)

V. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

2013. PÜNKÖSD

2-3. oldal: Pünkösdi üzenet

4-5. oldal: Gondnoki beszámoló

6. oldal: Megemlékezés

7-8 oldal: Miért szeretem?

9. oldal: Pedagógia

10. oldal: Kirándulás

11-12. oldal: Anyák napja

13-14. oldal: Gyermekeknek

15. oldal: Gyülekezeti „Hogy is van?”
– Mit is jelent: rákosfalvai
gyülekezet!

16. oldal: Alkalmaink

Pünkösdi útkeresés

„...Amikor azonban eljön Ő az igazság lelke, elvezet titeket a teljes igazságra, mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek...” János 16:13

Mindnyájan találkozhatunk Isten lelkének vezetésével és útmutatásával, ha nem csukjuk be a szemünk és fülünk. Pünkösd a Szent Lélek kitöltetésének az ünnepe, mert a világba érkezett Krisztus lelke, aki elvezet bennünket a teljes igazságra. Ma a féligazságok korát éljük, amikor a hamis szürkeség lepi el magán életünket, és a közélet minden területét. A félrevezetés mindig az igazság nevében meghirdetett féligazság útján csapja be az embereket, és teszi belülről tönkre az életüket. Isten a Lélek szelíd hangján figyelmeztet bennünket a csapdákra!

Krisztus lelke leleplezi a világban jelenlevő hazugságot, és megszabadít bennünket a hamis illúzióktól, amelyek a folyamatos ördögi kör részei. Isten tervében az Igazság Lelke végzi el a szabadító munkát minden ember szívében, és ezt a hatalmas feladatot, nem bízta ránk, mert mi nem tudnánk a tervét tökéletesen véghezvinni.

Kegyelmi pillanatok sorozatát rendeli számunkra Atyánk gondviselő akarata, amikor a Lélek jelenlétének akadályokat elsőprő ereje megjelenik és áthatja lényünk minden területét.

Kiáltásainkra érthető válaszokat kapunk, csendességünkben Isten jelenlétét tapasztaljuk, Krisztus megváltói tette személyes erővé formálódik bennünk. Isten lelkének indítását felismerve, és neki engedelmeskedve teljes életet élhetünk, utunk fájdalmas és szomorú történései megerősítenek bennünket.

Krisztus lelke megvigasztal, és az elrejtett valóságot kinyilatkoztatja számunkra, és csendes békességgel ajándékoz meg bennünket, amikor már az emberi erő elfogyott.

Mindenki kérheti a Szent Lélek jelenlétét, és jól teszi, ha gyakran kéri áldásait a mindennapokban! Aki befogadja a Lélek útmutatásait, és engedelmeskedik szavának, más emberré lesz, és önmaga harmóniába kerül Isten akaratával.

Isten lelkétől vezetettek Isten fiai, a világosságban járók, és az utat ismerők, akik életükkel tudnak menedéket adni az igazságot keresők számára.

Isten megismerésében a Lélek tud bennünket a leggyorsabban vezetni. Önmagunk felfedezésén át, Krisztus kereszthalálának titkát megértve, megváltásunk örömeiben részesít! A feltámadás öröme üzenete kiragad bennünket a halál jegyében veszteglő kilátástalan emberi létből, felmutatva az örök élet reménységének tiszta tudatát.

A Lélek azt üzeni minden embernek: Krisztus él és lehet vele találkozni! Aki

őszintén keresi és képes saját merev elképzeléseit elhagyni és kész a hit útjára rálépni, annak megmutatkozik Isten lénye, és nem marad árván e világban. Minden gondunkat letehetjük elé, tisztán állhatunk meg, mert egyszerűvé és könnyűvé vált az út a Szent Lélek által, mert Ő megtisztít bennünket minden bűnünktől, és Krisztus jelenlétében részesít bennünket.

Pünkösöd érkezése a Szent Lélek korszakát hozza el minden ember számára, és lehetőséget ad arra, hogy ne lélektelenül járjuk életünk hátralevő idejét, hanem Isten Lelkének közösségében.

Mindenkit bátorítok, szólítsa meg a Krisztus Lelkét őszintén, bármilyen kö-

rülményben is van, hívja be életébe, hogy végre megtörténjen a nagy fordulat, és megtapasztaljuk az erőt, a vigasztalást, a feloldozást, az újrakezdést, a megújulást. A jövődőt pedig tegyük le az Ő kezébe!

Áldott pünkösdi ünnepet kívánok minden testvéremnek Isten igéjével:

„Mivel ragaszkodik hozzám megmen-tem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Megelégitem hosszú étellel, gyönyörködhet szabadításomban.” Zsolt. 91: 14-16.

*Csenki András
lelkipásztor*

Áldott Pünkösdi Ünnepeket kívánok!

Kedves rákosfalvai testvérek!

Az egyház születésnapját ünnepeljük. Ilyenkor számot vehetünk, mit jelent számunkra az egyház! Otthon érezzük-e ott magunkat? Vágyunk-e a Fővel, Jézussal és az egyháztaggal szorosabb közösségre? Az első gyülekezet ilyen volt: *„Ezek állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.*

Szent félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok által számos csodajel történt

A hívek mind összetartottak és mindenkük közös volt.

Birtokaikat eladták, és az árát szétosztották kinek-kinek szükségéhez mérten.

Egy szívvel-lélekkel mindennap állhatatosan megjelentek a templomban. A kenyértörést házanként végezték, és örvendezve, tiszta szívvel fogyasztották el eledelükét.

Magasztalták az Istent és az egész nép szeretetében álltak. Az Úr pedig napról napra növelte az üdvösségre rendelték számát.” Ap Csel 2, 42-47. Ellőttünk a példa (persze mindent nem lehet belőle megvalósítani), de rajtunk is múlik, miben hasonlítunk hozzájuk! Ami a rákosfalvai gyülekezetet illeti, szeretettel hívogatunk mindenkit a május 25-i családi délelőtti és a június 8-i hajókirándulásra. Ezek az alkalmak is közösségünk építésére szolgálnak, akár csak a többi honlapunkon és templomunkban hirdetett alkalom.

A gyülekezeti kisház felújítására pályáztunk az egyházmegyénél, illetve a kő-

bányai önkormányzatnál sportszerekre. A közeljövőben eldől, mi valósul meg terveinkből. A hirdetéseinkben folyamatosan értesülni fog a gyülekezet a fontosabb változásokról.

Az elmúlt egy hónapban hálás lehet a szívünk a konfirmandusainkért, illetve a színvonalas és megható anyák napi műsorért is.

Köszönjük Madaras Irma sárospataki legátus áldott szolgálatát, aki gyakorlaton vett részt egyházközségünkben.

A honlapunkon levő online közvetítés lehetőségével is egyre többen élnek. Reméljük, a jövőben is így lesz! Az április utolsó heti perselypénzünket – 75.000 forintot- felajánlottuk a lepramisszió megsegítésére.

Az elmúlt hónap eseményei

1-én Madaras Irma 4. éves sárospataki teológus hirdette Isten ígését

2-án baba-mama klub

9-én szép korúak klubja, 18 órakor szolgáltók bibliaórája

14-én szeretetvendégség

14-én Blastik Henrik kirándulást szervezett az ez iránt érdeklődő gyermekeknek

16-án baba-mama klub

18-án bibliaóra Madaras Irma szolgálatával

21-én istentisztelet keretében bemutatkozott a Benkő István református általános iskola – 16 órakor házas kör

23-án szép korúak klubja
 28-án úrvacsorás istentisztelet *Riskóné Fazekas Márta* a lepramisszió vezetőjének szolgálatával
 29-én filmklub - beszélgetés *Antonioni* : *Az éjszaka* c. film kapcsán
 30-án baba mama klub

Május

4-én konfirmációi vizsga
 5-én anyák napi műsor és konfirmáció bizonyágtétel és fogadalom megerősítése
 7-én baba-mama klub-18h szolgálok bibliaórája
 12-én szeretetvendégség
 9-én „*Dr Tököli Száva és a debreceni református kántus*” címmel történelmi előadás. Fellépnek: Run Milán színművész, Lásztity Péro a Budapesti Szerb Intézet igazgatója és Bada Zoltán történész gyülekezetünk tagja
 12-én szeretetvendégség istentisztelet után
 14-én baba-mama klub

Előttünk álló alkalmak

19-20-án 10 órakor pünkösdi úrvacsorás istentisztelet, 20-án legátus szolgálatával
 21-én 10 órakor baba-mama klub
 25-én 10 órakor gyermek és családi délután
 26-án 10 órakor úrvacsorás istentisztelet
 27-én 18 órakor filmklub – *Gettómilliómos* (Danny Boyle)
 28-án 10 órakor szép korúak klubja

Június

8-án hajókirándulás (a külső–józsefvárosi református gyülekezet szervezésében) részletes program később

Temetések: Szekeres Andrásné sz. Patai Magdolna, Bujdos Alajos, Keserű Erzsébet, Kocsis Béláné sz. Rab Teréz, Nyúl Ferencné sz. Lőrincz Éva, Hegedűs Imre, dr. Keresztes László.

Házasság: Kis Lóránd Attila és Nagy Izabella

Konfirmáció: Finna Nándor Gergő, Horváth Enikő Csilla, Gózon Fanni Zsuzsanna, Jenei Tamás Zoltán

Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló családtagoknak! A konfirmáltak és házasságot kötöttek életén pedig legyen Isten áldása! „*Maradjatok meg az én szeretetemben*” Jn 15,9

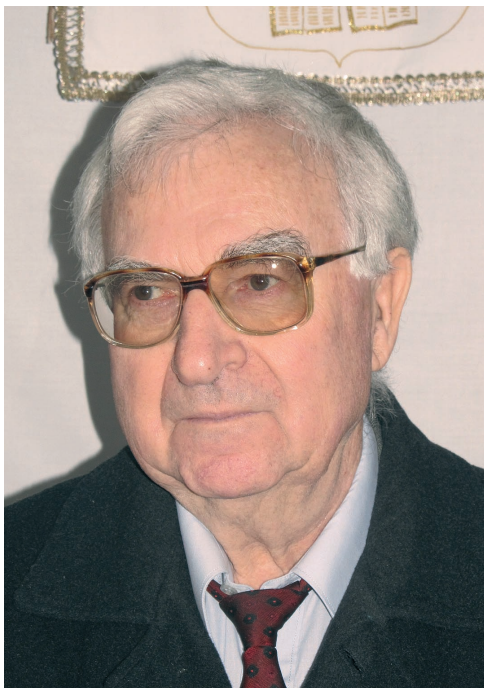
Kiss László
 gondnok

Hazatért presbiter társunk

Lelkészünk két évvel ezelőtt, presbiterválasztáskor engem is megkért, hogy ajánljak jelölteket a választási bizottságba. *Dr. Keresztes László* lett az egyik jelöltem. Aztán átgondolva a dolgokat rájöttem, hogy bölcsességét és tapasztalatát jobban tudnánk presbiterként kamatoztatni. Felhívtam lelkipásztorunkat, de ő megnyugtatót, hogy már elkéstem a kéréssel, mert már előző nap felkererte a doktor urat és ő el is vállalta a presbiteriséget.

Kedves emlékem, amikor tavaly tavaszszal együtt sétáltunk a templomkertben és megmutattam neki a körtefa csemetét. Előadtam aggodalmamat, hogy ki fog száradni, ő erre azt mondta, hogy nem, csak késik a rügyezéssel és meg kell metszeni. Miután megmetszette, a fán pár nap múlva rügyek serkentek és azóta is szépen fejlődik.

Szintén tavaly egy dologban segítségre szorultam. Lacihoz (ő kérte, hogy így

szólítsam), ez másodkézből jutott el, de mielőtt már beszélt volna velem, a segítségemre sietett.

Dr. Keresztes László a civil életben szülész-nőgyógyászként dolgozott a Kistarcsai Flór Ferenc Kórházban, sok beteget meggyógyított és sok újszülöttet a világra segített. Családjával több mint egy évtizede aktív tagjai gyülekezetünknek. A presbitériumban

odafigyeltünk higgadt, bölcs gondolataira. Tudtuk, hogy hitben jár és az Úr Jézust Megváltójának tekinti s ez látszott az életén is. Hálás a szívünk Istennek, hogy ismerhettük őt és gazdagodhattunk általa, hiányát érezzük! *Dr. Keresztes László* testvérünket életének 74. évében 2013. április 15-én hazahívta Teremtője.

„Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké” János 8, 51

*Kiss László
gondnok*

Túrmezei Erzsébet

Pótvizsga a szeretetből

*Az égi Mester nagy iskolájában,
Ma én a szeretetből pótvizsgáztam.
Tanítóm előtt remegve álltam,
Az első vizsgán én elbuktam.
Bár a tételt kívülről tudtam...*

*Szerettem azt, ki engem szeretett,
Minden jó embert, akit csak lehetett.
De őt, az én ellenségemet?
Aki rágalmaz, és kinevet, ad mindenféle
csúfnevet?
Az ilyet én hogy szerethetem?*

*Én azt húztam a tételben,
Hogy ellenségemet is szeressem.
Szereted? – kérdezte tanárom,
Az én hű Mesterem és Megváltóm.
– Nem tudom, hiába is próbálom,
a szeretet az nehéz tétel.
És a legtöbbben ezen buknak el,
Mert aki bánt, azt is szeretni kell!*

*De Mesterem tovább tanított,
Szeretettel magához hívott,
Szeretetével sokat kivívott.
Mutatta kezén, lábán a sebeket,
Hogy mennyit tehet az igazi szeretet.
Eltűri a gúnyt, a gyalázatot,
Keresztet, szegeket, mit értem kapott.
Egész testemben megremegtem:
Hát a szeretet ilyen végtelen?*

*Tanáromtól tanulni kezdtem:
„Megnyerheted vele, s úgy lehet,
Hogy ő is megtér, s úgy szeret,
Ha látja a te szeretetedet!”
Így tanított, szívemet felrázta,
Látta, hogy hajlok a tanításra.
Az Ő tanítását szívembe zártam,
S ma e szeretetből pótvizsgáztam.*

*Ő is ott volt, az én ellenségem,
S előre gúnyos megjegyzést tett nékem.
Mire én szeretettel feleltem,
S e szeretettel őt megnyertem.
Tovább tanulok, tovább megyek,
Vannak szeretetből egyetemek,
Magasak, de nem elérhetetlenek.*

*Mert más tudományt sokat tudhatok,
Megcsodálhatnak, úgy vizsgálhatnak,
De szeretet nincs én bennem, SEMMI
VAGYOK!*

Miért szeretem ezt a verset? Mert Jézus Krisztus parancsolatának megvalósításához visz közelebb, segítséget ad.

„Új parancsolatot adok néktek, hogy szeressétek egymást...”(János 13.34)

Gondoljuk csak végig, hogy mi a szeretet iskolájában óvodások, általános iskolások vagyunk, vagy már elvégeztük a szeretet egyetemét? Első nekifutásra átmentünk a vizsgán vagy még tanulgatjuk csak, és halasztgatjuk a vizsga időpontját?

Annyira csodálatos, hogy Krisztus odament a kicsikhez, a betegekhez, a szegényekhez, a fogyatékosokhoz, a kizsáztottakhoz, de megszólította a tehetősöket, a magas pozícióban levőket is. Nem volt személyválogató. Megtanultuk ezt tőle? Szó nélkül elviselte a gúnyt, a bántásokat, a megalázást, még a tettlegességeket is, a testi és lelki szenvedést, a hatalmas kínt, mindent helyettünk és éretünk. Ezért lett emberré, hozzánk hasonló földi emberré. Szinte felfoghatatlan a hatalmas isteni szeretet, ami rajtunk segít, tanít, megment.

Mit is mondott Jézus? Azt, hogy arról lehet megismerni a tanítványait, hogy szeretik egymást.

Mi, akik templomba járunk, Bibliát olvasunk, Krisztus követői szeretnénk lenni. Nekünk szeretettel kell minden emberhez fordulni! Különben láthatatlanok, ismeretlenek maradunk. A minket szeretőket, a hozzánk szépen szólókat könnyű szeretni. A családunk a miénk, őket is szeretjük – remélhetőleg. De a nehéz természetű embereket, a másként gondolkodókat, a lelkileg vagy testileg sérülteket, és még hosszú a sor a hozzánk közel nem állókról – no az már nehéz! De a Mester pont arra tanít, olvashatjuk a Bibliában és a versben is. Talán ha megismernénk, talán ha tudnánk, hogy a nehezen szerethetők miért is lettek ilyenek? Megsajnálhatnánk, megérthetnénk őket, sőt valószínűleg szerethetőbbekké válnának.

A nagy változások idejét éljük. Sokszor már követni se tudjuk. Hétfőn ez a törvény, szabály, mire kedd virrad ránk, már nem érvényes semmi. Ebben a mai világban is, és a tegnapiiban is, sőt a holnapiban is egy Urunk és Istenünk van, aki szeretetével együtt örök és állandó. Biztos pont az életünkben, nem változik. Se balra se jobbra nem tévelygünk, mert egyenesen Jézus után megyünk egész életünkben. Ez a mi nagy ajándékunk. Ismerjük a helyes utat.

Annyit hallani az élethosszig tartó tanulásról. Akár ifjak, akár vének vagyunk, még ma iratkozzunk be a szeretet egyetemére, és végezzük is el! Erre int, erre tanít ez a vers is.

Kiss Antónia

Az antilopmama nagyon féltette kicsinyeit a tigristől. Biztos, ami biztos, rettenetes szörny képét festette róla meséiben. Borzasztóan félték is a kicsik a tigristől. Amikor aztán egy igazi tigrissel találkoztak, eszükbe sem jutott, hogy ez lenne az a veszélyes vadállat. Kíváncsian nézegették a gyönyörű bundáját, nevetgéltek, hogy milyen busa feje van. Az meg felfalta őket... – Pedig mennyire óvtam és intettem őket – siránkozott az antilopmama a gazellának –, rémesebb képet már nem is festhettem volna nekik erről a szörnyről... – Jobb lett volna egyszerűen elmondani nekik, hogy is néz ki egy tigris... – mondta a gazella –, akkor elfutottak volna előle...
Hézszer Gábor: Kötőjeles történetek (Kálvin Kiadó 2006)

A történet nagyon elgondolkodtató. Nyilvánvalóan arról szól, hogy tanítjuk meg a gyermekeinket az élet dolgaira, Isten ismeretére – és félve mondom ki: az Ördög és a Bűn ismeretére. De szól arról is, hogy mi hogyan tanultuk meg ezeket a dolgokat, hogyan tanítjuk saját magunkat. Döbbenetes a kép. Az antilopok nem ismerik fel az ellenséget. Mi felismerjük? A bűn néha olyan ártatlan formában érkezik.

Teszem azt, házastársunk és köztünk valami megromlik, elszürkül. Egy kedves mosolyban – kollegánktól, kolleganőnktől elindulhat valami, melyet ha nem kezelünk a helyén, és hagyjuk magunkat sodorni, bizony megingathatja házasságunkat.

A hivatás-szeretet, amely óvatlanul átcsap családunk elhanyagolásába. Az „ez még belefér a kereszténységbe” típusú megalukvások, apró hazugságok. A „nem megyek templomba, mert otthon is tisztetem az Istent” típusú lustaságok.

A bűn nem valami külsőségeiben ijesztő dolog. Nem véletlenül használja a népnyelv az „édes bűnbeesés” kifejezést. A bűn igenis kellemetes dolog tud lenni-eleinte. Lenyelve és emésztve azonban keserű és legfőképpen mérgező.

A Sátánt sokszor látjuk ijesztő, horrorfilmbe illő figurának. Holott nem az. Ő is mindig ártatlannak tűnően, szinte baráti-an közelít. A te javadat akarja.

– Csak nem akarod magad megkötözni holmi szabályokkal? Neked mindent szabad, hisz tudod mi a jó neked!

Hát nem kellemes ezeket hallani? De lenyelve keserű.

Ott állsz majd a magad igazában, és a Sátán ott már megmutatja, hogy nem is annyira kedves, hanem – ahogy a történetünkben szereplő tigris fogai is ijesztőek – megmutatja igazi valóját.

A Sátán és a Bűn természetének „nem ismerete” tragédiához vezet. A bűnnel és a Sátánnal nem tudjuk felvenni a harcot, ha csak azért riogatjuk magunkat vele – és gyermekeinket – , hogy elkerüljük, elkerüljék őket. Nem fog sikerülni, megtalál-

nak. Ha viszont felismerjük a kísértés jelenlétét és tudjuk az ellenszerét, akkor le tudjuk győzni. Nem a magunk erejéből. Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.

Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. (Jakab 4.7-8)

Ha engedelmeskedünk Istennek – ami azt jelenti, Krisztus van bennünk – ellen tudunk állni a Sátánnak és Ő elfut.

Kirándulni voltunk

Mikor az időjárás tavasziasra fordult, kihasználtuk az alkalmat, és 2013. április 14-én gyermekistentisztelet alatt, a csapat egy részével kirándulni mentünk. Tíz gyermek tartott velünk, valamint néhány kimozdulni vágyó szülő, illetve kísérőként négy testvér a gyermekmunkás csapatból. Úticélunkként a Normafa meglátogatását tűztük ki. Az Őrs vezér tériig együtt elsétáltunk, innen metróval a Széll Kálmán tériig mentünk, ahonnan pedig villamossal jutottunk el a fogaskerekűig. A fogaskerekűvel egészen annak végállomásáig mentünk, élvezve közben az ablakokon besütő napfényt és a gyönyörű kilátást. Mikor leszálltunk, megkezdtük gyalogos utunkat kitűzött célunk felé. Jó nagy sétát tettünk, mialatt megálltunk egy kilátónál és egy kápolnában is. Visszafelé már kellemesen

elfáradva, busszal mentünk a Széll Kálmán tériig, onnan pedig a már megszokott útvonalon tovább, hazafelé. Visszajelzéseként a gyerekek azt mondták, nagyon jól érezték magukat, és mi felnőttek is. Ha lesz rá igény, szeretnénk rendszeressé tenni ezeket a kirándulásokat és időnként elvinni a gyerekeket. A jövőben azt tervezzük, hogy a programba beépítenénk egy kis csendességet, lelki útravalót is. Arra is gondoltunk, hogy evangelizációs céllal, a gyerekek hívhatnának barátokat, ismerősöket, olyanokat is, akik még nem járnak a gyülekezet közösségébe. Reméljük, hogy lesz még alkalmunk közös kirándulásokra, melyek után mindannyian gazdagabbnak érezzük majd magunkat, mint mielőtt elindultunk!

Nagy Dorottya

Zágon István: Az anya meg a szülő

Ez a két fogalom alapján véve ugyanazt jelenti, de azért mégsem ugyanaz. Olyan különbség van köztük, mint - hogy is magyarázzam - mint amikor az ember azt mondja, hogy állam, meg azt, hogy haza.

A hazáért élek és halok, az államnak meg adót fizetek. És annak ellenére lényegesen könnyebb, mint meghalni, mégis több emberről hallottam, aki lelkes örömmel halt volna meg a hazáért, de soha senkiről nem hallottam, aki szívesen fizetett volna adót.

Hát így vagyunk valahogy az anyával, meg a szülővel is. A szülő hivatalos kifejezés, az anya magánjellegű.

A szülő minden, ami értelmet jelent, erőt és kötelességet, az anya pedig minden, ami érzelem, áldozat és a leggyönyörűbb gyöngédség a világon.

Az anya, meg a szülő egy ember. De ennek az egy embernek egészen más tulajdonságai nyilvánulnak meg az anyában, mint a szülőben.

Aki a harmadik szobából csukott ajtón át is meghallja, hogy hathetes kislánya sír, az, az anya.

Aki szeretne berohanni hozzá és egy kis jó, langyos tejecskével elcsitítani azt a kis ártatlant, még az is az anya.

Aki be is rohan hozzá, megnézi, kibontja, tiszt-

tába teszi, de soron kívül egyetlen korty anyatejet sem juttat neki, hanem szigorúan alkalmazkodik az orvosilag előírt étrendhez, az már a szülő.

Akinek majd a szíve szakad ki, amikor a gyermeknek fogzási fájdalmai vannak, az, az anya, de aki csukamájolajat ad neki, hogy minél előbb nőjön ki a foga, az már a szülő. Általában aki képes arra, hogy saját önszületett gyermekének beadja a csukamájolajat, azt a csúsztós, szörnyű, kibírhatatlan ízű kotyvalékot, az nem is lehet anya. Az csak szülő lehet.

De aki közben azt hajtogatja; jaj de jó, de finom, a mama is ezt eszi, és hősies elszántsággal a szívében, de háborgó indulatokkal a gyomrában maga is megkóstolja azt a szörnyű kotyvalékot, az már megint az anya.

Aki büszke arra, hogy az ő kislánya már olyan nagy, hogy az első osztályba iratkozik, az a szülő. De aki az iskola megnyitásának napján sír-

va kíséri a gyereket abba a tiszteletré méltó épületbe, és amikor beengedi a többi gyerek közé, akkor úgy érzi, hogy a fia Dániel, aki most lép be az oroszánbarlangba, az már megint az anya.

Aki nappal megbünteti a gyermeket, mert elszaggatta a nadrág-

ját, az a szülő, de aki azt a kismadrágot éjjel könnyes mosollyal foltozza meg az, az anya.

Aki azt mondja: haszontalan kölyök, már megint nem tanulsz, az a szülő, de aki fűnek-fának keservesen panaszkodik, hogy annak a szegény gyereknek már megint mennyit kell tanulnia, az, az anya.

Aki a kamasz fiát tánciskolába viszi, az a szülő. Aki büszkén figyeli, hogy az a haszontalan kölyök milyen ügyesen teszi a szépet annak a copfos kislánynak, az még mindig a szülő.

De aki ugyanakkor nagyokat nyel, mert úgy érzi, hogy most kezdik tőle elszakítani lelkétől lelkezett magzatát és szeretné a fia táncpartnerét, azt a kis kacér, szőke démont megpofozni, az már megint az anya.

És mégis az anyából lesz a jó anyós, a szülőből pedig a rossz. Amely anyósi állapot tart mindaddig, míg meg nem születik az első unoka. És akkor valami

egész váratlan és csodálatos dolog történik, eltűnik a szülő, eltűnik az anya, mondjuk inkább a kettő összeolvad és nagymama lesz belőle

De ez a nagymama nem hasonlít sem az anyára, sem a szülőre, annyira nem, hogy hadilábon áll mindkettővel, a szülőt ridegnek, az anyát túlzottnak tartja, és csak egyvalakivel azonosítja magát teljesen és százszázalékosan, a gyerekkel. Mintha soha nem lett volna szülő, mintha soha nem lett volna anya.

Mintha így született volna ötvenegynéhány éves korában egyenesen nagymamának.

A kertész

A reggeli órákban a kertész kiment, hogy gondozza kertjét. Az egyik ribizli bokornak túlságosan nagyra nőttek az ágai és félt, hogy nem fog termést hozni ezért visszametszette őket. Ahogy visszavágta ágait, a végénél nedves lett, olyan mintha sírna a bokor. A kertész úgy érezte mintha beszélne hozzá és ezt mondaná:

– Ó, kertészem hogy tehetsz ilyet velem? Azt gondoltam, hogy a barátom vagy, aki szeretettel gondot visel rólam, mióta csak elültettél. Nem látod, milyen szépen fejlődök? Már majdnem fele akkorára nőttem, mint a kerítés melletti fák és nemsokára olyan nagy lehetek, mint ők. De te most levágod ágaim és szépséges leveleim odalettek. Csalódott és keserű vagyok, hogy így bánsz velem...

Erre a kertész szelíd, szeretetteljes hangon így felelt:

– Kérlek, ne sírj! Szükséges volt megmetszeni téged. Nem azért ültettelek, hogy nagyra nőj és árnyékot adjál, hanem, hogy termést hozzál. A fák, a kerítés mellett hiába nagyok, de nem képesek termést hozni, ellenben veled. Ha nem vágom vissza ágaidat, akkor minden erőd elmegy arra, hogy nagyobbra nőj, de akkor nem lennél képes termést hozni. Ne aggódj, egy napon hálás leszel azért, amit tettem. Lehet, hogy most még nem érted de bízz bennem és javadra lesz. Nagyon hálás leszel amikor meglátod a termésedet!

Az évek során a kertésznek egyre több kertre kellett ügyelnie. Arról álmodozott, hogy egy napon rábizzák az egyik arborétum gondozását. Úgy tűnt, hogy álma megvalósul, de végül – nem tudni milyen okból

– egy másik kertész kapta meg az állást, akinek fele annyi tapasztalata sem volt mint neki. A kertész nagyon elszomorodott és Istenhez kiáltott:

– Istenem, hogyan tehetted ezt velem? Hosszú évek munkája és fáradozása, erre egy ilyen ember kapja meg ezt az állást. Azt hittem, hogy segítségemre leszel és támogatasz, hogy előrébb jussak és pont a cél előtt teszed ezt? Miért vagy ilyen kegyetlen, mivel érdemeltem ki?

Isten gyöngéd hangon így felelt:

– A te életedben Én vagyok a kertész!

Ekkor a kertésznek eszébe jutott, hogy évekkkel ezelőtt, ő mit mondott a bokornak...

Sokszor van az, hogy az ember úgy érzi, megrekedt az élete. De Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ő még a legrosszabb dolgot is a javunkra tudja fordítani. Ismer minket és a javunkat akarja, nekünk végeznünk kell a ránk bízott feladatot és bízni Istenben, hogy Ő vezérli életünket és soha nem hagy cserben, még ha valamilyenkor úgy is érezzük.

Jézus azt mondja:

„Ne aggódjatok életetekért!” (Máté evangéliuma 6, 25)

Túrmezei Erzsébet

Gyermek a rendelőben

A kisleány ott áll a rendelőben.

A furcsa gépek mintha mind őt lesnék.

*S a doktorbácsi már be is ültetné
abba a félelmes, nagy székbe: „Tessék!”*

*Nem, még nem ül le. Kijelenti bátran,
hogy előbb kettőt kérdezni szeretne.*

*„Halljuk!” – mosolyog rá a doktorbácsi,
hiszen ő mindig kész a feleletre.*

*„Értesz-e a fogakhoz?” - tudakolja
kis Piroska ötéves bölcsességgel.*

*„Ó, hányat találsz, akit én kezeltem,
kis barátaid közt, ha széjjelnézel!”*

*„Ott a Sárka, Jancsi. Kit mondjak még?
A patikus bácsiék Klárikája.
Kérdezd meg őket! Vígán szaladgálnak!
Mi lenne, ha foguk most is fájna?”*

*Ez a válasz megnyugtatóan hangzik,
való igaz. De hátra még a másik.*

*„Szeretsz-e engem?”- kérdezi Piroska
a kedvesen mosolygó doktorbácsit.*

„Szeretlek-e? Hát hogyan szeretnék!”

*Mivel semmi hiba a feleletben,
a kis paciens beül a nagy székbe
most már nyugodtan, kék szeme se rebben.*

*Ha a doktorbácsi ért a fogakhoz,
s szereti őt, akkor mi gondja lenne?*

*Jöhet most már a fúróval, fogóval.
Piroska békén türi. Bízik benne.*

*Ó, így szeretnék békén bízni én is!
Félelmetes nagy rendelő az élet,
de jól ismerem, aki kezel benne,
s az Ő feleletétől én se félek.*

*Ha megkérdezem, ért-e a dolgához,
s ha megkérdezem, hogy szeret-e engem,
rámutat értem átszegzett kezére,
és szabad bízó kisgyermekké lennem.*

*Lehet fogó, fúró, akármi szerszám,
ha ott látom abban a drága kézben,
amelyik mindig tudja, mit cselekszik,
s fenn a kereszten vért hullatott értem.*

Mit is jelent: rákosfalvai gyülekezet!

Mindannyiunk életében vannak időszakok, amikor kicsit megállunk és kérdéseket teszünk fel önmagunknak az életünkről, családról, és mint hívő keresztyén emberek Istenről és a gyülekezetéről. Engedjék meg, hogy egy személyes hangvételű cikkben megosszam érzéseimet, gondolataimat a rákosfalvai gyülekezettel kapcsolatban.

Mit jelent számomra a rákosfalvai gyülekezet? Amikor sok évvel ezelőtt kis gyermekként szüleim beíratkatt hittanra, még nem sokat. Később, mikor a konfirmáció felkészítésen ültem, a helyzet nem változott különösebben. Azonban pár évvel később egy nyári ifi tábor alkalmával megérintett az evangélium üzenete. Megértettem, hogy Jézus nem „csupán” mindenkiért, hanem énértem vállalta a keresztesztet, és nem csupán úgy általában működik a világban, hanem az én életemnek a részévé szeretne válni. Ettől a pillanattól kezdve, ahogy teltek-múltak az évek, az ifi, a templom már nem csupán önmagában a kortárs közösséget, a barátokat, hanem egy lelki otthont, egy lelki hátországot jelentett számomra.

Úgy vélem, hogy amíg lelki értelemben sötétségben járunk, még nem ismertük fel Jézusban életünk Urát, addig a gyülekezet egy kaput jelent Jézushoz, egy helyet, ahol halljuk az evangélium üzenetét, egy helyet, ahol a Lélek munkálkodik, ahol hívő emberekkel lehet találkozni. Miután valaki már átadta életét Jézusnak, a Biblia, az imádság és a gyülekezet ad mindennapi lelki betevőt az ember életében. Később az ifiben, a bibliaórákon, az istentiszteleten számtalanszor kaptam magam is útmutatást, választ kérdéseimre. Megannyi baráti, lelkigondozói beszélgetés során kaptam biztatást, bátorítást életem nehezebb sza-

kaszaiban. Hálát adok Istennek, hogy mindezeket a felsorolt áldásokat megtapasztalhattam itt a rákosfalvai gyülekezetben.

Hiszem, hogy keresztyén hitünket nem lehet a négy fal között megélni, minden hívő embernek szüksége van egy gyülekezetre. Mindannyiunk életében vannak jobb és rosszabb időszakok. Isten is jól tudja ezt, ezért adta számunkra a másik testvért. Mert mit is nevez egyházunk gyülekezetnek: az elhívottak közösségét. Ahol az erős támaszt nyújt a gyengébbnek, és ahol a gyenge támaszra, segítségre talál. Isten ígéje is erre buzdít bennünket: *„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.” Róma 15,1*

Isten előtt felelősséggel tartozunk egymásért. Itt kapunk erőt a mindennapok harcaihoz és itt tudunk szolgálni mások felé is.

Mindezek mellett a gyülekezet életünk fontos állomásainak színtere. Megannyi keresztesztelőt, esküvőt, vagy éppen ravatalt, örömet, bánatot éltünk meg e falak között. Mikor belépek a rákosfalvai templomba, valami megmagyarázhatatlan békesség tölti el a szívemet. Egy olyan érzés, amit egy nagyon nehéz nap végén, vagy egy hosszú utazás után érez az ember, amikor hazaérkezik: végre otthon vagyok! A templom, a gyülekezet észrevétlenül is életünk, identitásunk részünké válik. Mi ennek a titka? Talán az, hogy templomot nem csupán téglá és malter alkotja, hanem az a lelki közösség, amelyet mi, emberek egymással és Istennel alkotunk.

„De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, Isten házában lehetek, bízom Isten szeretetében most és mindenkor” Zsoltárok 52,10

Gérczei Zoltán

ALKALMAINK:

Istentisztelet	Vasárnap 10.órákor
<i>(Minden hónap utolsó vasárnapján úrvacsora osztás)</i>	
Gyermek istentisztelet	Vasárnap 10 órákor
<i>(az Istentisztelettel egy időben a gyülekezeti teremben)</i>	
Bibliaóra	Csütörtök 18 órákor
Ifióra	Péntek 18 30 órákor
Baba-mama klub	2 hetente kedd: 10 órákor
Szépkorúak klubja	2 hetente kedd 10 órákor
Szolgálók imaközössége	minden hónap második kedde: 18 órákor
Házaskör:	havonta egysezer vasárnap

HIVATALI IDŐ:

Kedd	09:30-12:30-ig
Csütörtök	16:00-19:00-ig
Péntek	09:30-12:30-ig
Vasárnap	09:00-13:00-ig

ELÉRHETŐSÉGEINK:

CSENKI ANDRÁS lelkipásztor és **KISS LÁSZLÓ** gondnok

Cím: 1106 Budapest, Kerepesi út 69.

Telefon: 260-6943

e-mail: rakosfalva@gmail.com

www.rakosfalva.net

Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!